

Judit Lányával

Ez én vagyok Eszter lányommal.

Teljesen egyedül neveltem. Nem vagyok biztos benne, hogy ismerte-e az apját. A férjem [Cs.] el volt foglalva, éjszaka járt haza. Hazajött, a gyerek aludt, nem is tudom, hogy tudta-e, hogy van apja. Abszolút egyedül neveltem föl. Mikor elköltöztünk a szükséglakásba, Cs. otthon dolgozott, de idegesítette a gyerek. Úgyhogy én a gyereket mindig elvittem. Budapest összes múzeumait végigjártuk.

Eszter mindent tudott a családról, a háborúról, de nem neveltem egyáltalán zsidónak, sőt meg is van keresztelve, mert az anyósoméék követelték ezt. Cs. nem vallásos, utálja a papokat. De a következőt mondták az anyósék, és erre én mit mondjak?! "És ha még egyszer ilyen rendszer lesz, a lelkedre veszed, hogy a gyerekek emiatt baja legyen?"

A lányom kitalálta, hogy ő spanyolt akar tanulni, olyan nyelvet, amit nem tud senki, és elment a Szinyeibe, és elintézte magának, hogy fölvegyék. Zseniális emberek közé került. Nagyon jó volt magyarból, történelemből, spanyolból egészen kiváló. Azt találták ki a tanárai, hogy mivel spanyol szakra akkor csak kettőt vettek föl, diplomaták gyerekeit, nem is érdemes ezt megpróbálni, hanem menjen magyar-pedagógia szakra. Végig kitűnő volt mindig. Első év után egy táborban megismerkedett a férjével, a Péterrel, aki matematikus, akkor ő negyedéves volt. Nem zsidó. Eszter húsz éves volt, amikor összeházasodtak. Az esküvőn senki más nem volt, csak a két tanú. Akkor ott laktak anyukámnál, kaptak egy szobát, szépen berendezkedtek. Ott született Pannika 1980-ban. Eszter nem hagyott ki évet az egyetemen, levizsgázott, addig vigyázott rá a nagymama. 1985-ben elváltak. Eszter nem ment újra férjhez; amikor elváltak, ő is egy fiúhoz ment, akivel együtt lakott, egy nem zsidóhoz.